

РЕШЕНИЕ

№ 26100

гр. София, 27.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6508** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в ЗАНН във връзка с глава дванадесета от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Н. И. И. срещу Решение № 958/18.03.2026 г., постановено по АНД № 17815/2025 г. по описа на Софийския районен съд, с което е потвърден електронен фиш, издаден от СДВР за нарушение на Закона за движението по пътищата. В касационната жалба се поддържа, че решението е недопустимо, неправилно и постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Навеждат се възражения за ненадлежно конституиране на ответната страна пред районния съд, както и за липса на надлежно конституиране на страните. Поддържа се още, че административнонаказателната отговорност е ангажирана след изтичане на давностните срокове по чл. 34 ЗАНН, както и че са нарушени правилата относно установяването на нарушението чрез автоматизирано техническо средство. Иска се обезсилване на решението, евентуално неговата отмяна и отмяна на електронния фиш.

Ответникът не се ангажира със становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, от надлежна страна и срещу съдебен акт, подлежащ на касационно обжалване, поради което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Въз основа на събраните по делото доказателства Софийският районен съд е приел за установено, че на 29.05.2023 г. лек автомобил, собственост на касатора, е бил заснет да се движи със скорост, превишаваща максимално разрешената, като нарушението е установено и заснето с автоматизирано техническо средство. Приел е още, че след подаване на декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП административнонаказателната отговорност правилно е ангажирана спрямо жалбоподателя чрез процесния електронен фиш. Обосновал е извод, че електронният фиш е издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила, съдържа всички изискуеми реквизити и правилно е приложен материалният закон, поради което е потвърдил същия.

Настоящият касационен състав не споделя този краен извод.

Неоснователни са възраженията за недопустимост на първоинстанционното решение, свързани с участието на ответната страна и липсата на изрично определение за конституиране на страните. Същите не обуславят недопустимост на постановения съдебен акт и не представляват основания за неговото обезсилване. Основателно е обаче възражението, че административнонаказателната отговорност е реализирана след изтичане на предвидените в закона давностни срокове. Районният съд е приел, че не са налице основания за отмяна на електронния фиш поради изтекла давност, но този извод не се споделя от настоящата инстанция.

Съгласно Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд и Общото събрание на наказателната колегия на Върховния касационен съд сроковете по чл. 34 ЗАНН имат давностен характер. С изтичането им се погасява възможността държавата да реализира

административнонаказателна отговорност. В същото тълкувателно постановление е прието, че институтът на давността е съществена гаранция за правната сигурност и за своевременното осъществяване на административнонаказателната репресия, поради което неговото действие не може да бъде изключвано без изрична законова разпоредба.

Преpraщачата норма на чл. 11 ЗАНН към разпоредбите на Наказателния кодекс не дерогира действието на чл. 34 ЗАНН. Двете групи разпоредби уреждат различни институти на давността и намират самостоятелно приложение в административнонаказателното производство. Разпоредбите на Наказателния кодекс намират приложение само по въпросите, които не са уредени в ЗАНН, какъвто е институтът на абсолютната давност.

Настоящият състав не споделя разбирането, че давностните срокове по чл. 34 ЗАНН не намират приложение при реализиране на административнонаказателната отговорност чрез електронен фиш. Действително производството по издаване на електронен фиш представлява особен, съкратен ред за реализиране на административнонаказателната отговорност, при който не се съставя акт за установяване на административно нарушение и не се издава наказателно постановление. Това обаче не означава, че законодателят е създал самостоятелен давностен режим за тази категория административни нарушения. Липсва изрична законова норма, която да изключва приложението на давностните срокове по чл. 34 ЗАНН при електронните фишове. Подобно разрешение не може да бъде извеждано по тълкувателен път единствено от особеностите на производството. Противното разбиране би довело до неоснователно поставяне на лицата, срещу които административнонаказателната отговорност се реализира чрез електронен фиш, в по-неблагоприятно положение от лицата, срещу които производството се развива по общия ред на ЗАНН. При общия ред законът поставя ясни времеви граници за реализиране на административнонаказателната отговорност. Не съществува основание да се приеме, че чрез въвеждането на опростен ред за санкциониране законодателят е възнамерявал да освободи административнонаказващите органи от задължението да реализират отговорността в разумни и предварително определени от закона срокове. Следователно разпоредбата на чл. 34 ЗАНН следва да намери съответно приложение и при производството по издаване на електронен фиш, доколкото същият съчетава функциите по установяване на нарушението и ангажиране на административнонаказателната отговорност.

В конкретния случай от доказателствата по делото безспорно се установява, че твърдяното нарушение е извършено на 29.05.2023 г. От приложената административнонаказателна преписка се установява още, че процесният електронен фиш е съставен на 13.05.2025 г., а впоследствие е връчен на нарушителя на 03.11.2025 г. По делото не се съдържат доказателства относно момента, в който административнонаказващият орган е установил нарушителя, поради което не е възможно да бъде извършена преценка относно спазването на тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, считано от откриването му. Независимо от това, безспорно установените по делото факти са достатъчни за извода, че административнонаказателната отговорност е ангажирана след изтичане на едногодишния давностен срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, считано от извършване на нарушението. Между 29.05.2023 г. и 13.05.2025 г. е изминал период, значително надхвърлящ една година.

При това положение съдът приема, че към момента на съставяне на електронния фиш възможността за реализиране на административнонаказателната отговорност вече е била погасена по давност.

По изложените съображения настоящият касационен състав приема, че районният съд е постановил решението си в противоречие с материалния закон. Решението следва да бъде отменено, а вместо него да бъде постановено друго, с което процесният електронен фиш бъде отменен.

При този изход на спора касаторът има право на разноски на основание чл. 143, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63д, ал. 1 ЗАНН. Въпреки направеното искане за присъждане на разноски в размер на 1000 лв., по делото не са представени доказателства за действителното им извършване.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 958/18.03.2026 г., постановено по АНД № 20251110217815 по описа на Софийския районен съд, 109 състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ електронен фиш, серия К, № 10786681, издаден от СДВР, с който на Н. И. И. е наложена глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП.

ОТХВЪРЛЯ искането на Н. И. И. за присъждане на разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.